

Het Boek Daniël - Nummer Drieënzestig

Voorbij Millers Schema's: de islam, het onderzoekend oordeel en de laatste beproeving

Jeff Pippenger

2024-01-27

Ons is meegedeeld dat: “God het de geest van William Miller geleid tot de profetieën en hem groot licht gegeven over het boek Openbaring.” Miller werd door de geschiedenis waarin hij werd verwekt verhinderd het “grote licht” te begrijpen dat zich bevindt in de hoofdstukken twaalf, dertien, zestien, zeventien en achttien van Openbaring, want die hoofdstukken duiden het werk aan van profetische koninkrijken die hij vanuit zijn historisch gezichtspunt niet kon zien.

Het licht dat aan Miller werd gegeven over het boek Openbaring betrof de gemeenten, de zegels en de bazuinen, en het zijn de laatste drie bazuinen, die worden aangeduid als „drie weeën”, die op Habakuks twee tafelen worden voorgesteld. Het „grote licht” dat aan Miller in het boek Openbaring werd gegeven, betreft de rol van de islam in de Bijbelse profetie. Toch werd zelfs dat „grote licht” begrensd door zijn historische context.

‘De zeven gemeenten van Azië vormen een geschiedenis van de kerk van Christus in haar zeven gedaanten, in al haar kronkelingen en wendingen, in al haar voorspoed en tegenspoed, vanaf de dagen van de apostelen tot aan het einde van de wereld. De zeven zegels vormen een geschiedenis van de handelingen van de machten en koningen der aarde ten opzichte van de kerk, en van Gods bescherming van zijn volk gedurende diezelfde tijd. De zeven bazuinen vormen een geschiedenis van zeven bijzondere en zware oordelen, gezonden over de aarde, of het Romeinse rijk. En de zeven schalen zijn de zeven laatste plagen, gezonden over het pauselijke Rome. Hiermee vermengd zijn vele andere gebeurtenissen, ingevlochten als zijrivieren, die de grote stroom der profetie aanvullen, totdat het geheel uitmondt in de oceaan der eeuwigheid.’

“Dit is, naar mijn inzicht, het plan van Johannes’ profetie in het boek Openbaring. En de mens die dit boek wenst te verstaan, moet grondige kennis hebben van andere delen van het woord van God. De beelden en metaforen die in deze profetie worden gebruikt, worden niet alle daarin zelf verklaard, maar moeten worden gevonden in andere profeten en verklaard in andere Schriftgedeelten. Daarom is het duidelijk dat God de bestudering van het geheel heeft bedoeld, zelfs om tot een helder begrip van enig deel te komen.” William Miller, Miller’s Lectures, deel 2, lezing 12, 178.

Merk op dat Miller de zeven laatste plagen verstond als de zeven oordelen over het pauselijke Rome. Hij kon niet begrijpen dat het pauselijke Rome een dodelijke wond werd toegebracht die genezen zou worden. Hij erkende de zeven bazuinen als „een geschiedenis van zeven bijzondere en zware oordelen die over de aarde, of het Romeinse koninkrijk, werden gezonden”, maar was niet in staat het onderscheid te onderkennen tussen de rijken van het heidense en het pauselijke Rome. Daarom was zijn vermogen om het onderscheid te zien tussen de eerste vier bazuinen en de laatste

drie bazuinen beperkt.

Miller was niet in staat te onderkennen dat de oordelen die over Rome werden gebracht, Gods antwoord waren op de handhaving van de zondag, want de Millerieten aanbaden in hun geschiedenis nog steeds op zondag. Miller had gelijk toen hij erkende dat de bazuinen oordelen over Rome waren, maar de specifieke reden waarom die oordelen werden gebracht, en het onderscheid tussen de eerste vier en de laatste drie bazuinen, was beperkt of afwezig. Met die beperkte visie was het „juweel” van de drie weeën van de islam nog steeds opgenomen op de kaarten die door de hand van God waren geleid, en zou het niet veranderd mogen worden.

Verlicht onderscheidingsvermogen stelt een „wijze” student van de profetie in staat te erkennen dat God niet alleen de heilige mannen inspireerde die de Bijbel schreven, maar dat Hij ook het werk bestuurde van de mannen die de King James Bible vertaalden, en Hij zegt uitdrukkelijk dat Hij hetzelfde soort goddelijk toezicht heeft aangewend bij de vervaardiging van de twee heilige kaarten.

Millers „juweel” van de vijfde, zesde en zevende bazuin (de islam) schijnt in de laatste dagen tienmaal helderder, want het duidt het onderwerp van de uiteindelijke Middernachtsroep aan. Het onderwerp van de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis was de datum van de voltooiing van de profetische perioden, en in die zin is de boodschap van de „Middernachtsroep” van de laatste dagen (die de boodschap van de islam van het derde Wee is) getypeerd door de datum 22 oktober 1844. Die datum in de Milleritische geschiedenis is een type van de spoedig komende zondagwet, en zowel 22 oktober 1844 als de zondagwet werden getypeerd door het kruis, dat de afsluiting was van de Triomfantelijke Intocht van Christus.

Millers „juweel” van de vijfde, zesde en zevende Bazuinen (de islam) schittert in de laatste dagen tienmaal helderder, want het duidt de islam aan in overeenstemming met het thema van de hervormingsbeweging van de laatste dagen, namelijk de islam van het derde Wee. Daarom is het, als het thema van de laatste hervormingsbeweging van de honderdvierenveertigduizend, voorafgebeeld door het thema van elk van de voorgaande hervormingsbewegingen, of het nu gaat om het thema van „de opstanding” in de hervormingsbeweging van Christus, het thema van „de profetische tijd” in de geschiedenis van de Millerieten, het thema van „de ark van God” in de hervormingsbeweging van David, of het thema van „het verbond” in de hervormingsbeweging van Mozes.

Of het nu gaat om de gebeurtenis van het kruis, de datum van 22 oktober 1844, of de verschillende thema's van de reformatische bewegingen, elke datum en elk thema vormden een beproevende vraag van leven of dood voor de generatie van die tijd. Millers „juweel” van de drie Weeën van de islam is een beproevende vraag van leven of dood, zoals voorgesteld in de gelijkenis van de tien maagden in termen van de „olie”. Millers juwelen aan het begin van zijn droom schitterden als de zon, maar aan het einde van zijn droom schitterden zij „tienmaal helderder”. Millers juwelen waren in de geschiedenis van de Millerieten als kerosine (lampolie), maar heden ten dage zijn die juwelen raketbrandstof!

De Millerieten begrepen en pasten de tijdsprofetie van de islam van het tweede Wee, die op 11 augustus 1840 werd vervuld, op juiste wijze toe; maar hun begrip van het derde Wee, dat de Zevende Bazuin is, kon het derde Wee niet zien komen als een oordeel over het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, want zij zagen geen vijfde koninkrijk, laat staan het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Toch moet het „grote licht” op Openbaring dat aan Miller werd gegeven, in de „Middernachtsroep” van de laatste dagen tienmaal helderder schijnen.

De waarheden die op Habakuks twee tafelen zijn voorgesteld, zijn in wezen waarheden die in de geschiedenis van het verleden vervuld zijn. De kaarten zijn gebaseerd op de tijdsprofetieën die Miller ertoe werd geleid samen te stellen, en al die tijdsprofetieën waren tegen 1844 ten einde gekomen. Die tijdsprofetieën zullen in de laatste dagen helderder schijnen, want men zal zien dat zij heden even nauwkeurig zijn als zij waren in de Milleritische geschiedenis, maar zij bevatten geen rechtstreekse tijdsvoorspellingen voor de laatste dagen. Zij verschaffen echter wel zich herhalende profetische typen van de geschiedenissen die zij in het verleden voorstelden, maar met enkele van Millers juwelen worden toekomstige voorspellingen rechtstreeks voorgesteld.

Het werk van Christus in het hemelse heiligdom, dat in 1844 begon, duurt voort totdat dat werk voltooid is. De profetie van de tweeduizend driehonderd dagen, en het reinigingswerk dat zij aanwees, is nog steeds „in het proces van vervulling”, zoals Zuster White verklaart met betrekking tot de rivieren de Ulai en de Hiddekel; daarom heeft die profetie een vervulling aan het einde van de wereld.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De visioenen die hij aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zag, zijn thans bezig in vervulling te gaan, en alle voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.

Delen van de visioenen van Daniël hoofdstukken zeven en acht, die op de twee tabellen staan, liggen nog in de toekomst, want beide identificeren zij het heiligdomswerk van Christus. Toch eindigen de geschiedenissen van de koninkrijken van de Bijbelse profetie in die twee hoofdstukken met het feit dat pauselijk Rome zijn dodelijke wond ontvangt. De „steen” die „zonder handen uit de berg gehouwen” is, en het achtste koninkrijk van Daniël twee liggen nog in de toekomst. Maar het grootste deel van wat op de kaarten is weergegeven met betrekking tot Daniël hoofdstukken twee, zeven en acht is vervuld.

Het werk van Christus in het heiligdom, en het derde Wee van de islam, zijn in wezen de twee onderwerpen die de profetische geschiedenis vertegenwoordigen na de tijd van de Millerieten. Samen met die twee thema's is er de geschiedenis van de laatste dagen, die wordt getypeerd wanneer de twee kaarten op één lijn worden samengebracht. Wanneer dat gebeurt, vindt de eerste teleurstelling van 1843, zoals weergegeven op de eerste kaart, haar correctie op de tweede kaart. Samen brengen zij de „verborgen geschiedenis” van de Zeven Donderslagen voort en identificeren die, welke nu wordt ontzegeld in samenhang met het ontzegelen van de Openbaring van Jezus Christus.

Die „verborgen geschiedenis” is opgebouwd op de „waarheid”, die bestaat uit de drie Hebreeuwse letters die, wanneer zij worden samengevoegd, het woord „waarheid” vormen. Het woord wordt gevormd door de eerste, de dertiende en de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en vertegenwoordigt Jezus niet alleen als de Waarheid, maar ook als de Alfa en de Omega. De „verborgen geschiedenis” begint en eindigt met een teleurstelling, en heeft opstand in het midden, want „dertien” is een getal dat opstand vertegenwoordigt.

Het jaar 1843, weergegeven op de eerste kaart, markeert de eerste teleurstelling en de aanvang van de vertoef tijd. De vertoef tijd leidt tot de komst van de boodschap van de Middernachtsroep, waarin de opstandigheid van de dwaze maagden openbaar wordt. De boodschap van de Middernachtsroep wordt vervolgens verkondigd tot aan de laatste teleurstelling. Die „verborgen geschiedenis” van de Middernachtsroep wordt in de laatste dagen opnieuw herhaald (tot op de letter).

„Mij wordt dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld geworden en zal tot aan het einde der tijden tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

Wanneer zij juist wordt begrepen, wijst de voorgaande uitspraak erop dat de enige groep mensen in de laatste dagen die de mogelijkheid heeft óf een dwaze óf een wijze maagd te zijn, mensen zijn binnen een groep die een teleurstelling heeft ondergaan. De teleurstelling is wat de vertoef tijd voortbrengt, en de gelijkenis die „tot op de letter is en zal worden vervuld” berust op de uitwerkingen die innerlijk in de maagden worden teweeggebracht gedurende een vertoef tijd die met een teleurstelling begint. Die teleurstelling, die de „twee getuigen” op de straat van de stad doodde en hen tot dode, dorre beenderen in het dal des doods reduceerde, vond plaats op 18 juli 2020. Het adventisme was daar, over het geheel genomen, niet bij betrokken. Integendeel, men vierde de mislukte voorspelling terwijl de „twee getuigen” verslagen op de straat lagen. Tot op de letter betekent „tot op de letter”.

In de geschiedenis van de Millerieten vierde het vroegere verbondsvolk (het protestantisme) de mislukte voorspelling van 1843 (de eerste teleurstelling), en op dat moment overschreden de protestanten de grenzen van hun proeftijd. De beproevingstijd was begonnen op 11 augustus 1840, toen de machtige engel van Openbaring tien nederdaalde bij de vervulling van de tijdprofetie van de tweede Wee (de islam). Bij de eerste teleurstelling verwierpen de protestanten de profetische tijd, want de onjuiste voorspelling verschafte hun een voorwendsel om niet langer naar de waarheid te zoeken. Het thema van al de merktekens in de geschiedenis van de Millerieten was „tijdprofetie”.

Op 11 september 2001 daalde de engel van Openbaring achttien neer bij de vervulling van de profetie van het derde Wee (de islam). Het thema van alle wegmerken in de laatste dagen is de islam. De eerste teleurstelling markeert het einde van een reiniging van het vroegere verbondsvolk, daar het vroegere verbondsvolk toen een verontschuldiging werd verschafte om de waarheid niet langer te zoeken. Toen begon de beproevingstijd voor „de maagden” van de laatste dagen, want de

beproeving van het vroegere verbondsvolk, die met de nederdaling van de engel was begonnen, eindigde bij de eerste teleurstelling. Aldus begon de beproeving van hen die als maagden worden voorgesteld, en dat beproevingsproces zal uiteindelijk openbaren of de maagden dwaas dan wel wijs zijn.

Tussen de eerste en de laatste teleurstelling ligt de boodschap van de Middernachtkreet. Het thema van de boodschap van de Middernachtkreet voor de Millerieten was „tijd”, en het thema van de boodschap van de Middernachtkreet in de laatste dagen is „islam”. In Millers droom wordt hij door een geroep (kreet) gewekt, en op dat ogenblik schitteren zijn juwelen tienmaal helderder dan zij voorheen schitterden. De juwelen op de kaarten die rechtstreeks een voorspelling voor de laatste dagen aanduiden, zijn de islam en het onderzoekend oordeel. Als zodanig zijn de beproevingen van de „boodschap” van de Middernachtkreet en van de „ervaring” die door het onderzoekend oordeel wordt voorgesteld, niet voor het vroegere verbondsvolk, maar voor hen die belijden de laatste maagden te zijn.

De illustratie die ontstaat wanneer beide kaarten samengebracht worden, en die de geschiedenis van de eerste tot de laatste teleurstelling aanduidt, toont aan dat in de tijd waarin de „verborgen geschiedenis” van de Zeven Donderslagen plaatsvindt, het laatste werk van het onderzoekend oordeel wordt volbracht. Dat laatste werk is de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, en het vindt plaats tijdens de „benauwde tijden” van Daniël negen, tijdens het vertoornen van de volken in Openbaring elf, het tegenhouden van de „vier winden” van Openbaring hoofdstuk zeven, het „stuiten van de felle wind op de dag van de oostenwind” van Jesaja hoofdstuk zeventwintig, en de beteugeling van het „toornige paard dat tracht los te breken en dood en verwoesting” over de wereld te brengen. Al deze profetische getuigen stellen de islam van de derde Wee voor, zoals voorgesteld op de heilige kaarten.

De drie voornaamste elementen van de twee heilige kaarten van Habakuk die zich specifiek richten op gebeurtenissen die ten tijde van de publicatie van de kaarten nog toekomstig waren, zijn de verzegeling van de honderdvier-en-veertigduizend, de islam en de vervulling van de gelijkenis van de tien maagden. De kaarten duiden op een beproevings- en verzegelingsproces van zowel een „ervaring” als een „boodschap”. De ervaring die voor een dwaze maagd noodzakelijk is, is „Christus in u, de hoop der heerlijkheid”, hetgeen de volmaaktheid vertegenwoordigt die door de honderdvier-en-veertigduizend wordt uitgebeeld.

Zelfs het geheimenis dat van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; aan wie God heeft willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen; hetwelk is Christus in u, de hoop der heerlijkheid; Hem verkondigen wij, terwijl wij ieder mens vermanen en ieder mens onderwijzen in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt mogen voorstellen in Christus Jezus. Kolossenzen 1:26–28.

De honderd vierenveertigduizend worden voorgesteld als een groep mensen die uit een „gevangenschap” zijn voortgekomen. De gevangenschap die in het boek Openbaring rechtstreeks wordt voorgesteld, is de gevangenschap van drie en een halve dag dood op de straat te liggen, zoals

voorgesteld in Openbaring hoofdstuk elf. De gevangenschap van een symbolische dood stelt de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig voor, en die gevangenschap vereist de openbaring van bekering, zoals geïllustreerd door Daniëls gebed in hoofdstuk negen.

Wanneer de dode, dorre beenderen weer tot leven worden gebracht, worden zij onmiddellijk als een „banier” opgeheven. In de dood waren zij zonder Christus in zich, de hoop der heerlijkheid. Een deel van hun vereiste bekering was hun erkenning dat zij God vijandig hadden tegengestaan en dat God hun vijandig was tegemoetgetreden. Wanneer zij voldoen aan de profetisch aangeduide vereisten, komt Christus vervolgens „plotseling tot Zijn tempel”, en wordt de „ervaring” verkregen die nodig is om een lid te zijn van de banier die dan wordt opgeheven.

De „ervaring” die wordt geïllustreerd wanneer de twee kaarten worden samengebracht, wordt tot stand gebracht door het laatste werk van Christus in het hemelse heiligdom. Die „ervaring” wordt voorgesteld door het „mareh”-visioen, dat het visioen is van „de verschijning”. De „boodschap” die nodig is, is het „chazon”-visioen van de profetische geschiedenis. Die „boodschap” wordt aangeduid als de boodschap van Gods naderend oordeel over een opstandige wereld, dat wordt tweegebracht door de islam van de derde Wee.

In 1856 trachtte de Heere de herbouw van het geestelijke Jeruzalem in het Adventisme te voltooien. Onder de komst van de drie engelen van 1798 tot 1844 was de Milleritische tempel op de fundamenten gebouwd, voorgesteld als „juwelen” in Millers droom, zoals weergegeven door de profetische waarheden op de twee pionierskaarten (1843 en 1850) die Habakuk hoofdstuk twee vervulden. Vervolgens leidde Hij Zijn volk ertoe de muur van Zijn wet van de sabbat van de zevende dag op te richten, en bracht Hij hen terug tot de „oude paden” van het oude Israël om het werk van de „straat om op te wandelen” te voltooien. MAAR het oude pad omvatte een leer, een profetie, die ontworpen was om hen te beproeven en te scheiden. In 1863 faalde het Adventisme in de beproeving van de „zeven tijden” en begon het rond te dwalen in de woestijn van Laodicea.

22 oktober 1844 is een type van de spoedig komende zondagswet, en bij de zondagswet zal het werk worden volbracht dat wordt voorgesteld door de negenenvestig jaren van het voltooien van de straat en de muur in benauwde tijden, zoals door Daniël aangeduid.

Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op de Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; de straat zal opnieuw gebouwd worden, en de muur, zelfs in benauwde tijden. Daniël 9:25.

Alle profeten stemmen met elkaar overeen, en de „benauwde tijden” van Daniël worden ook aangeduid in de passage uit Early Writings die wij hebben beschouwd.

“In die tijd, terwijl het werk der zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, doch in bedwang gehouden worden, opdat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van het aangezicht des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel en om de heiligen voor te bereiden om staande te blijven in de periode waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgestort.” Early Writings, 85.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Zolang zij die de waarheid belijden Satan dienen, zal zijn helse schaduw hun uitzicht op God en de hemel afsnijden. Zij zullen zijn als degenen die hun eerste liefde verloren hebben. Zij kunnen de eeuwige werkelijkheden niet aanschouwen. Datgene wat God voor ons heeft bereid, wordt voorgesteld in Zacharia, hoofdstukken 3 en 4, en 4:12–14: ‘En ik antwoordde wederom en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden buizen de gouden olie uit zich doen uitvloeien? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Deze zijn de twee gezalfden, die bij de Heere der ganse aarde staan.’”

„De Heere is rijk aan hulpmiddelen. Hem ontbreekt het aan geen enkele voorziening. Het is vanwege ons gebrek aan geloof, onze aardsgezindheid, ons goedkope spreken, ons ongeloof, geopenbaard in onze gesprekken, dat zich donkere schaduwen om ons heen samenvakken. Christus wordt in woord noch in karakter geopenbaard als Degene Die geheel begeerlijk is en de Voornaamste onder tienduizend. Wanneer de ziel er genoeg in vindt zich op te heffen tot ijdelheid, kan de Geest des Heeren weinig voor haar doen. Ons kortzichtig gezichtsvermogen aanschouwt de schaduw, maar kan de heerlijkheid daarachter niet zien. Engelen houden de vier winden vast, voorgesteld als een toornig paard dat tracht los te breken en over het oppervlak der gehele aarde heen te stormen, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg meevoert.

“Zullen wij slapen op de uiterste rand van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en de adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg nauw is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort gaan, is haar wijde zonder grens.” Manuscript Releases, deel 20, 217.